Sergentul

Pe drumul de costişe ce duce la Vaslui
Venea un om, cu jale zicând în gândul lui:
„Mai lunga-mi pare calea acum la-ntors acasă…
Aş vrea să zbor, şi rana din pulpa nu mă lasa!”
Şi bietul om, slab, palid, având sumanul rupt
Şi o cămeşă ruptă bucăţi pe dedesubt.
Păşea trăgând piciorul încet, dar pe-a lui faţă
Zbura ca o lumină de glorie măreaţă.
Şi-n ochii lui de vulturi adânci, vioi şi mari
Trecea lucioase umbre de eroi legendări.
Opinca-i era spartă, căciula desfundată.
Dar fruntea lui de raze părea încoronată.
Calica-i era haina, dar străluceau pe ea
Şi crucea „Sfântul Gheorghe” şi a „României Stea”.
Romanul venea singur pe drumul plin de soare.
Când iată că aude fanfare sunătoare
Şi vede nu departe în faţa lui venind
Un corp de oaste mândră în aur strălucind.
Erau trei batalione de garda-mparateasca
Mergând voiios la Plevna cu dor s-o cucerească.
În frunte-i colonelul semeţ, pe calu-i pag.
La bravii săi tovarăşi privea ades cu drag.
Şi inima în pieptu-i bătea cu foc, deşteaptă.
Căci el visa, privindu-i, la luptă ce-i aşteaptă.
Deodat el da cu ochii de sarbedul roman
Ce stase-n loc la umbră, sub un stejar bătrân.
Şi mult se minunează, şi nici că-i vine-a crede
Când crucea „Sfântul Gheorghe” pe sânul lui o vede.
S-opreste regimentul, iar bravul colonel
Se-nchina la drumeţul, s-apropie de el.
Şi-i zice cu blindeta: „De unde vii străine?”
„Vin tocmai de la Plevna”. „Cum e acolo?” „Bine”.
„Dar aste decoraţii cum, cine ţi le-au dat?”
„Chiar domninorul nostru ş-al vostru împărat”.
„Dar pentru care fapte?” „Ştiu eu?… Cică drept plată
Că am luat eu steagul redutei… şi pe dată

Cu el, străpunşi de glonturi, ne-am prăbuşit în şanţ…”
„Dar ce rang ai voinice?” „Am rang… de dorobanţ!”
Atunci colonelul, dând mâna cu sergentul.
Se-ntoarce, da un ordin… Pe loc, tot regimentul
Se-nsira, poartă arma, salută cu onor
Romanul care pleacă trăgând a lui picior.